

"Hun bad mig-og dette var hendes eneste Anmodning-om at henvende mig til Authoriteterne for paa alle Fængsledes Vogne at udtale Ønsket om Pen, Bæk og Papir, da Benyttelsen heraf kunde befri dem for deres Tanker, som uden noget Yttringsmiddel brønder i deres Sjæl Nat og Dag. Hun klager ikke for sin egen Skyld, thi i sin Ensomhed beder hun for Kvindernes Sag. Vil denne Bøn blive hørt?- Er der ingen Hand med Hjerte og Aand, som kan byde al Lovgivning standse, og al Verdens maalløse Tummel ophøre, indtil Kvinden ved Mandens Hjælp er steget op ved Mandens Side, saa at de Haand i Haand og Hjerte ved Hjerte tilsammen kan klavre opad Livets stejle Sti?--"

"Saadan, o du taabelige og forføngelige Verden, saadan om du ellers vil høre derpaa, er den Appel om den end kun lyder dæmpet-som Tatteren af ham, der rakte Eder Brødet, retter til Eder!".

At Richard Cobdens Datter sad i haardt Fængsel vakte en stærk og stigende Forbitrelse i Folkets brede Lag. Flere af de fængslede Kvinder taalte ikke den bratte Overgang fra Velvære til Fangekost og Fængslets mugne Luft. Den ene efter den anden sattes paa Sygelisten.

Men Kvinderne udenfor var i stærkt Røre, og "The Union of Women Workers" holdt et Møde ved Tunbridge Wells, ved hvilket Mrs Millicent Fawcett holdt Indledningstalen. Miss Robins traadte frem og begærede Ordet mellem de forudmeldte Talere. Hun fortalte Forsamlingen, at hun som Skribent ikke havde villet lade sig nøje med Pressens fordømmende Artikler. Hun havde selv villet se og høre. Nu havde hun undersøgt Forholdene, og hun maatte erkende, at disse Kvinder, der blev forhaanede, var baade alvorlige, oprigtige og ofervillige.

Mrs Millicent Fawcett skriver i et Brev til Times for at gøre en lille Andring i Bladets Referat om Mødet ved Tunbridge Wells:

"Mange af os har arbejdet vedholdende og stilfærdigt baade i Tale og Skrift i det meste af et halvt Aarhundrede for Kvindens Stemmeret. I denne Tid har fire Conseil-Præsidenter: Lord Beaconsfield,